

[Økonomiministeren.]

Jeg vil gerne gøre den enkelte bemærkning til de konservative, at jeg forstår udmærket godt deres situation; det tror jeg da jeg gør — ja, vi har jo aldrig selv været i en tilsvarende situation, så det kan være lidt vanskeligt helt at sætte sig ind i den, men jeg forstår, at de har visse vanskeligheder. Men det, der i og for sig er det mest bedrøvelige, synes jeg, når man nu hører omhyggeligt efter, hvad hr. Poul Schlüter siger, og hvad hr. Stetter sagde forleden dag, da vi drøftede den økonomiske politik, er, at det er, som om de konservative har mistet kontakten med erhvervslivet. Det er, som om de konservative ikke længere har de forbindelser, de tidligere havde til erhvervslivet, der ligesom kunne påvirke de konservatives vurderinger af situationen. Det er, ligesom om man bliver mere og mere frigjort eller gør sig selv mere fri af det ansvar, der trods alt følger med, at man tidligere repræsenterede visse erhvervsmæssige synspunkter. Det kan man ikke sige de konservative gør i dag.

Jeg vil sige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) og hr. Kjærulff-Schmidt, at deres udtalelser kan ikke give anledning til mange bemærkninger, men deres dagsorden synes jeg er ganske — underholdende. Hvad er det, vi bliver stillet over for her, hvis man nu prøver at læse den dagsorden igennem i dens mærkværdige udformning, hvad er det, vi er stillet over for her? Ja, hvis man tager, hvad liberale politikere sagde i 1880erne om økonomisk politik, så svarer det nogenlunde til, hvad der er sagt i denne dagsorden. Det er gammel liberalisme fra det forrige århundrede. Det er uden antydning af forståelse af, at det samfund, vi lever i i 1970erne, er helt, helt anderledes end det samfund, der fandtes i den sidste halvdel af det 19. århundrede, men de damer og herrer i fremskridtspartiet lever i denne fortid, deres tankegang er præget af denne fortid. Det kan man måske ikke bebrejde dem. Det er dog ikke alle mennesker, der er i stand til sådan uden videre at arbejde sig igennem et århundrede og leve op til den tid, de selv er født i. Der er nogle, der skal blive hængende tilbage, og de har nu altså samlet sig i fremskridtspartiet, all right, det må vi tage med, men man skal bare være klar over, at der ligger ikke antydning af en løsning af de problemer, vi står over for i dag, som er på nogen som helst måde

realistisk. Det er i den grad ude af kontakt med dagens problemer og svarer altså til en fortidig liberalisme.

Dernæst til hr. Knud Jespersen — og nu beder jeg hr. Gert Petersen og hr. Wilhjelms undskyldte, at det kommer til også at gælde som et svar til dem, for i den henseende er det jo, som det hedder på tysk, eins Bier, hvilket af partierne der taler. Hvad er det, man fortæller os? Ja, hr. Knud Jespersen sagde: vi forstod godt, at der skulle dannes en socialdemokratisk regering, vi mente ikke, at det var den bedste løsning, men det var nu den løsning, som overhovedet var mulig. Man affandt sig ligesom med, at nu skete det, og man var ligesom indstillet på, at nu skulle man også tage hensyn til, at der var denne vanskelige situation, og der viste sig jo ikke andre veje end en socialdemokratisk regering. Der lå ligesom antydningen af, at nu ville man opføre sig pænt i hvert fald et stykke tid over for denne socialdemokratiske regering og ligesom give den lidt fair play. Og hvad oplever vi så? Ja, vi oplever fra hr. Knud Jespersens side, fra SF's side — især efter deres sidste landsmøde — og fra VS's side en kritik, som ville være berettiget et langt stykke hen, hvis socialdemokratiet havde flertallet i denne sal. Men det ved de tre partier jo at vi ikke har. Vi er nødt til, hvis vi skal kunne være regering, vi er nødt til, hvis vi skal prøve på at få noget af det igennem, som vi mener er rigtigt, at forhandle os til et flertal, og dette flertal forudsætter, at vi også forhandler med partier, som repræsenterer liberale eller socialliberale synspunkter. Og hvis man vil forhandle med sådanne partier, kan det ikke hjælpe, at man kommer styrtende med den røde fane i hånden og siger: her, venner, her har vi løsningen. Det kan ikke hjælpe, at man prøver på at stille det op, som om socialdemokratiet har mulighed for at gennemføre det, socialdemokratiet vil. Vi må finde os i de parlamentariske vilkår, der gives, og hvis SF og hvis kommunisterne og hvis VS vil have indflydelse, reel indflydelse på de afgørelser, der træffes, må de naturligvis gøre det samme, indstille sig på de parlamentariske vilkår, der findes.

Men vi har jo fået at vide — vi fik det at vide af hr. Knud Jespersen — at det er arbejdernes selvaktivitet på arbejdspladsen, det gælder, og skulle hr. Knud Jespersen